

Niet naar Texel

‘Je gaat naar Samara’, zegt de vader van Asma.
‘Met het vliegtuig naar opa en oma; is dat niet
fijn?’

Asma kijkt haar vader met grote ogen aan.

‘Naar opa en oma?’, herhaalt ze verbaasd.

‘Ja’, knikt haar vader.

‘Zes weken lang mag jij in mijn heerlijke dorp
logeren. Bij al die aardige mensen.’

Asma kijkt vragend naar haar moeder.

‘Ik vind het zo geweldig voor je’, zegt Asma’s
moeder met tranen in haar ogen.

‘Ik wou dat ik met je mee kon gaan.

Denk je eens in: Zes weken lang in de zon;
geen wind, geen regen, geen kou.

Zes weken lang lekker eten; tomaten uit de tuin,
abrikozen, zo van de boom.

Zes weken lang verwend worden door die lieve
opa en oma.

Zij vinden het zo geweldig dat hun kleindochter
komt. Wat zullen ze trots zijn als ze je zien.

Mijn mooie, grote dochter.’

Asma's moeder slaat een arm om de schouder van Asma. Ze trekt haar dochter even tegen zich aan en kust haar hoofd.

Asma begrijpt er niets van.

Wat is hier aan de hand?

Tien minuten geleden heeft ze gevraagd of ze deze zomer op vakantie mag.

Met een paar vriendinnen, naar het eiland Texel.

En nu krijgt ze te horen dat ze niet naar Texel kan.

Omdat ze naar Samara gaat. Alleen.

Met het vliegtuig, naar opa en oma.

‘Maar waarom moet ik alleen?’, probeert Asma nog.

‘We kunnen het niet betalen om met z'n allen te gaan’, legt haar vader uit.

Asma kijkt naar de punten van haar schoenen.

Ze wil helemaal niet naar Samara, in haar eentje.

Wat moet ze daar doen, bij haar grootouders.

Ze kent die mensen nauwelijks.

Vroeger, toen ze klein was, is ze er wel eens geweest.

Samen met haar vader en moeder.

Ze weet er niet veel meer van.

Best tof

‘Ik kan niet mee naar Texel’, zegt Asma tegen haar vriendinnen.

Haar stem klinkt teleurgesteld.

‘Mag je niet van je ouders?’, vragen de vriendinnen.

Ze kijken Asma vol medelijden aan.

Ze weten wel dat Asma’s ouders heel streng zijn.

Asma mag nooit wat.

Asma mag niet gezellig stappen met haar vriendinnen.

Asma mag nooit leuk bij hen logeren.

Asma mag alleen maar haar best doen op school.

En thuis helpen in het huishouden. Verder niks.

De vriendinnen hadden wel verwacht dat Asma niet mee zou mogen. Daarom hadden ze juist bedacht dat ze naar Texel zouden gaan.

Naar het huisje van de ouders van Jet.

En de ouders van Jet zouden er dan ook zijn.

Asma haalt haar schouders op.

‘Ik weet niet eens of ik niet mag’, zegt ze.

‘Ik heb helemaal niet kunnen vertellen dat de ouders van Jet er ook zijn.

Ik vroeg of ik met jullie op vakantie mocht.

En toen zei mijn vader dat ik naar Samara ga.

Met het vliegtuig. In mijn eentje.’

Asma kijkt haar vriendinnen ongelukkig aan.

‘Misschien kun je een weekje naar Texel komen?’, stelt Jet voor. Maar Asma schudt haar hoofd.

‘Ik ga zes weken naar mijn grootouders’, zegt ze.

‘De hele vakantie dus.’

Ze staart somber in de verte.

‘Hoe is het daar, bij je opa en oma?’, vraagt Jet.

‘Ik weet het niet precies meer’, zegt Asma.

‘Ze hebben wel een grote tuin. Met tomaten en fruitbomen erin. En schapen, geloof ik.’

‘Nou, dat klinkt best tof’, vindt Jet.

‘Je hebt vast een heel gave vakantie daar.

Wij moeten maar afwachten hoe het weer op Texel zal zijn.

Jij weet zeker dat je zes weken lang in de zon zit.

Toch?’

Ze slaat haar arm om haar vriendin heen.
Het is aardig gezegd van Jet.
Maar Asma vindt het niet tof en niet gaaf.

Bikini

Langzaam krijgt Asma toch wel zin in de vakantie. Dat komt vooral door haar moeder. Van haar krijgt ze geld om nieuwe kleren te kopen. Leuke zomerkleren voor in de warmte van Samara.

En ze gaan samen cadeautjes kopen.

Voor opa en oma.

Voor de burens van opa en oma.

Voor de ooms en tantes.

Voor de neven en nichten.

Wel twintig cadeautjes moeten er mee.

‘Waarom zo veel?’, vraagt Asma.

‘Dan vinden ze je aardig’, antwoordt haar moeder.

‘En dan geven ze jou ook cadeautjes.

Je zult zien: je gaat naar Samara met twintig cadeautjes. Maar je komt terug met veertig cadeautjes!’

Asma moet er een beetje om lachen.

Maar ze begint het wel steeds leuker te vinden om naar Samara te gaan.

Iedere avond kijkt ze even naar de nieuwe koffer. Hij ligt midden in haar kamertje, op de grond. Aan de ene kant van de koffer zitten alle cadeautjes. Keurig ingepakt, en met namen erop. Anders weet ze straks niet aan wie ze de pakjes moet geven.

Op een paar pakjes staan de namen van opa en oma. Op andere pakjes de namen van de nichtjes en tantes. En die van de neven en ooms.

Hoe zouden ze zijn?, vraagt Asma zich af. Al die familieleden; zou ik ze leuk vinden?

Aan de andere kant van de koffer zitten de nieuwe kleren.

Ze heeft de kleren met Jet uitgezocht.

Dat was erg gezellig geweest, samen winkelen.

Jet was heel verbaasd dat Asma zulke hippe kleren mocht kopen.

Korte zomerrokjes, T-shirts zonder mouwen ...

Alleen blote naveltruitjes, die heeft Asma niet gekocht.

‘Daar schrikken mijn opa en oma te veel van’, zei ze lachend tegen Jet.

Maar een bikini zit wel in de koffer.

Asma heeft hem stiekem gekocht.

‘Die trek ik aan onder mijn kleren’, zei ze tegen Jet.

‘En als ik dan ergens alleen ben, dan ga ik lekker liggen zonnen.’

Samara is bruin

De bus hobbelt over de warme asfaltweg.
Asma veegt het zweet van haar gezicht.
Alle raampjes staan open, maar dat helpt niet
veel. Het is bloedheet in de bus.
De andere mensen in de bus lijken geen last te
hebben van de warmte.
Zij zijn het natuurlijk gewend.

Asma neemt een slok water uit haar flesje en
kijkt op haar horloge.
'Het duurt ongeveer twee uur met de bus', heeft
haar vader gezegd.
Dus over een halfuurtje moet ze er zijn, bij het
dorp van haar grootouders.
Het ziet er buiten kaal uit: zandheuveld met
stenen. Soms ziet ze een paar geiten lopen,
met een jongen. Meer is er niet te zien.
Geen boom, geen plantje, zelfs geen grasje.
De kleur van Samara is bruin, denkt Asma.
Ik hoop maar dat het dorp van opa en oma ook
nog andere kleuren heeft.
Anders wordt het wel een heel saaie vakantie.

De bus stopt bij een grote, witte steen.
Dat is de bushalte van het dorp.
Asma moet er even om lachen.
Op de hoek van haar straat in Nederland is ook
een bushalte.
Met een hokje en een bankje, met een fietsenrek
en een prullenbak.
En met een lijst van de vertrektijden van de bus.
Hier is alleen een steen.
Asma stapt uit de bus, met haar koffer in haar
hand.
De bus rijdt verder.
Asma staat helemaal alleen in het kale, bruine
land.

Wat zal ik doen?, denkt Asma.
Ze kijkt om zich heen; misschien komt er
iemand aan in de verte.
Maar, nee, niemand te zien.
Opa en oma weten natuurlijk niet hoe laat de bus
komt, denkt ze.
Anders zouden ze hier wel staan.

Ze gaat op de witte steen zitten en denkt na.

Haar vader heeft vast wel gezegd waar zijn dorp
ligt. Links? Rechts?
Ze kan het zich niet herinneren.
De weg volgen, ja, dat heeft hij gezegd.
Gewoon de weg volgen.
Maar welke weg?
Ze ziet de zwarte asfaltweg.
En wel acht kleine zandweggetjes, de heuvels in.